

**Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi autoverolle
kannetun arvonlisäveron suuruisen veron palauttamisesta
eräissä tapauksissa**

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki autoverolle kannetun arvonlisäveron suuruisen veron palautusmenettelystä niissä tapauksissa, joissa verotusta oikaistaan asiassa annetun Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen tuomion mukaiseksi. Verotusta oikaistaisiin palauttamalla autoverotuksen yhteydessä autoverolle kannettu arvonlisäveron suuruisen vero autoverovelvolliselle niissä tapauksissa, joissa verovelvollinen ei ole voinut vähentää veroa arvonlisäverotuksessa.

Yksityishenkilöiden verotuspäätökset oikaistaisiin viran puolesta pääsääntöisesti massamenettelyssä siten, että tullilaitoksen tekemät veron palautuspäätökset siirrettäisiin Verohallinnolle, joka antaisi ne verovelvollisille tiedoksi ja maksaisi palautettavan veron korkoineen verovelvollisten Verohallinnolle ilmoittamille pankkitileille. Laissa säädettäisiin veroviranomaisten toimivallasta, sovellettavasta menettelystä ja tietojen luovuttamisesta viranomaisten välillä.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian, viimeistään alkusyksyllä 2009.

Lakia sovellettaisiin veron palauttamiseen niissä tapauksissa, joissa verotusta oikaistaan verovelvollisen hyväksi autoverolain mukaan. Siten sitä sovellettaisiin vuosina 2006—2009 autoverotetuista ajoneuvoista kannettujen verojen palauttamiseen, lukuun ottamatta niitä tapauksia, joissa autoverolle kannettua arvonlisäveron suuruisen veroa koskeva valitus on lainvoimaisella ratkaisulla hylätty. Lisäksi lakia sovellettaisiin ennen vuotta 2006 autoverotetuista ajoneuvoista kannettujen verojen palauttamiseen niissä tapauksissa, joissa autoverolle kannettua arvonlisäveron suuruisen veroa koskevan asian käsittely autoverolaissa tarkoitettuna oikaisuna tai valituksena on kesken lain voimaan tullessa.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ.....	1
SISÄLLYS.....	2
YLEISPERUSTELUT.....	3
1 NYKYTILA.....	3
1.1 Kansalliset säännökset autoverolle suoritettavasta arvonlisäverosta.....	3
1.2 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisut.....	3
2 ESITYKSEN TAVOITTEET JA KESKEISET EHDOTUKSET.....	6
3 ESITYKSEN VAIKUTUKSET.....	7
4 ASIAN VALMISTELU.....	8
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT.....	8
1 LAKIEHDOTUKSEN PERUSTELUT.....	8
2 VOIMAANTULO.....	11
LAKIEHDOTUS.....	12
autoverolle kannetun arvonlisäveron suuruisen veron palauttamisesta eräissä	
tapauksissa.....	12

YLEISPERUSTELUT

1 Nykytila

1.1 Kansalliset säännökset autoverolle suoritettavasta arvonlisäverosta

Autoveron määrälle on kannettu 31 päivään maaliskuuta 2009 asti arvonlisäveron suuruisen vero autoverolain (1482/1994) 5 §:n, sellaisena kuin se on osaksi laissa 266/2003, nojalla. Vero on kannettu autoverotuksen yhteydessä ja siihen on sovellettu autoverolain menettelysäännöksiä. Vero on kannettu kaikilta autoverovelvollisilta. Jos autoveron maksaja on ollut arvonlisäverovelvollinen, vero on kuitenkin ollut verolliseen liiketoimintaan liittyen pääsääntöisesti arvonlisäverotuksessa vähennyskelpoinen arvonlisäverolain (1501/1993) 102 §:n 1 momentin 4 kohdan, sellaisena kuin se on laissa 1767/1995, nojalla. Muussa tapauksessa autoverolle olisi tullut kannetuksi samansuuruinen vero kahteen kertaan, koska autovero on sisältynyt ajoneuvon kotimaisen luovutuksen yhteydessä kannettavan arvonlisäveron perusteeseen maahantuojan myydessä ajoneuvon jälleenmyyjälle ja jälleenmyyjä vastaavasti kuluttajalle autoveron sisältävään hintaan. Arvonlisäverollista liiketoimintaa harjoittavan elinkeinonharjoittajan oikeus vähentää kysymyksessä oleva vero on ollut samalla tavalla rajoitettu kuin itse arvonlisäveron vähennysoikeus. Tämä on tarkoittanut sitä, että esimerkiksi elinkeinonharjoittajan yksityiskäyttöön tai muuhun arvonlisäverotuksessa vähennyskeltvottomaan käyttöön maahan tuomasta ajoneuvosta maksettua veroa ei ole voinut vähentää, vaan se on jäänyt ajoneuvon hintaan.

Järjestelyn tavoitteena on ollut varmistaa jakelutieneutraali verotus, jolloin kaikkien autoveron alaisten ajoneuvojen hintaan on sisällynyt autoverolle sama prosentuaalinen osuus veroa. Ilman mainittua järjestelyä verotus olisi muodostunut epäneutraaliksi.

Autoverolakia on muutettu 1 päivänä huhtikuuta 2009 voimaan tulleella lailla 5/2009 siten, ettei autoverolle enää kanneta arvonlisäveron suuruisia veroa autoverotuksen yhteydessä. Veron vähennysoikeutta koskeva

säännös on samalla kumottu tarpeettomana arvonlisäverolain muuttamisesta annetulla lailla 6/2009. Koska tavoitteena on edelleen jakelutieneutraliteetti, autoverolain säännöksiä verotettavasta tapahtumasta ja verovelvollisuudesta on muutettu siten, ettei autoveroa enää pääsääntöisesti tarvitse lukea myöskään ajoneuvon myynnistä suoritettavan varsinaisen arvonlisäveron perusteeseen. Autoveron määrää on korotettu arvonlisäveron suuruisen veron määrällä, joten ajoneuvojen verorasitus on säilynyt pääosin ennallaan.

1.2 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisut

Autoverolain 5 §:ssä tarkoitetun veron yhteensopivuus yhteisön oikeuden kanssa oli arvioitavana Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa asiassa C-101/00 *Siilin* korkeimman hallinto-oikeuden tekemän ennakkoratkaisupyynnön perusteella. Asia koski käytettynä maahantuodun ajoneuvon verotusta. Syyskuussa 2002 antamassaan ratkaisussa Euroopan yhteisöjen tuomioistuin katsoi muun muassa, ettei autoverolain 5 §:ssä tarkoitettu vero ollut varsinainen arvonlisävero, joten sen kantaminen oli sallittua. Tuomioistuin arvioi lisäksi veron yhteensopivuutta verosyrjintäkieltoa koskevan Euroopan yhteisöjen perustamissopimuksen 90 artiklan, jäljempänä *EY 90 artikla*, kanssa ja katsoi, että veron syrjivyyttä on arvioitava samalla tavalla kuin itse autoveron. Tuomioistuin katsoi, että EY 90 artikla on esteenä verolle siltä osin kuin toisesta jäsenvaltiosta tuodusta käytetystä ajoneuvosta tällaisena verona kannettava määrä ylittää kyseisessä jäsenvaltiossa jo rekisteröidyn samanlaisen käytetyn ajoneuvon arvoon sisältyvän verosta jäljellä olevan määrän. Syrjivyyden kannalta merkitystä ei katsottu olevan sillä, että vero voitiin vähentää verollisen liiketoiminnan yhteydessä.

Ennakkoratkaisun jälkeen korkein hallinto-oikeus antoi asiassa päätöksensä. Sen mukaan yksityishenkilön tuomasta käytetystä ajoneuvosta voitiin kantaa autoveron määrälle autoverolain 5 §:ssä tarkoitettu vero. Sitä saatiin kuitenkin periä vain se määrä, mitä

vastaavaa arvonlisäveroa oli jäljellä samanlaisen Suomessa jo rekisteröidyn ajoneuvon arvossa. Syrjivyyttä arvioitaessa vertailtavana vastaavana verona oli pidettävä ajoneuvon valmistusvuonna sovelletun verokannan mukaista liikevaihtoveroa. Päätös tarkoitti sitä, ettei autoverolain 5 §:ssä tarkoitettu vero muodostunut yksityistuojia syrjiväksi, koska maassa jo olevien ajoneuvojen arvossa oli vastaavan suuruista veroa autoveron osuudelle liikevaihto- tai arvonlisäverona. Vuoden 2003 autoverolain muutoksen (266/2003) yhteydessä autoverolain 5 §:ää täsmennettiin vastaamaan korkeimman hallinto-oikeuden päätöstä siten, että säännöksessä tarkoitettua veron suuruus määräytyi ajoneuvon valmistusajankohdan mukaisen liikevaihto- tai arvonlisäverokannan mukaan.

Asiassa *Siilin* annetuista ratkaisuista huolimatta komissio nosti tammikuussa 2008 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa Suomea vastaan Euroopan yhteisöjen perustamissopimuksen 226 artiklan mukaisen rikkomuskanteen asiassa C-10/08 *komissio vastaan Suomi*. Komissio katsoi, että autoverolain 5 §:ssä tarkoitettu vero ja sen vähennysoikeus arvonlisäverotuksessa eivät olleet yhteensopivia EY 90 artiklan kanssa. Autoverolain 5 §:ssä tarkoitettu vero, jota kannettiin yksityishenkilön toisesta jäsenvaltiosta tuomasta käytetystä ajoneuvosta, oli suurempi kuin sellaisen samanlaisen käytetyn ajoneuvon arvoon jäänyt vero, joka oli jo rekisteröity Suomessa, kun autoverovelvollinen oli myös arvonlisäverovelvollinen, koska viimeksi mainitussa tapauksessa ajoneuvon arvoon ei sisällynyt kysymyksessä olevaa veroa. Kanteen mukaan autoverolain 5 §:ssä tarkoitettua veron vähennysoikeutta myynnistä suoritettavasta arvonlisäverosta ei ollut yhteensopiva myöskään yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY, jäljempänä *arvonlisäverodirektiivi*, vähennysoikeutta koskevien säännösten kanssa, koska kysymyksessä ei ollut varsinaisen arvonlisävero.

Suomen hallitus katsoi vastineissaan, että autoverolain 5 §:ssä tarkoitettua veron ja sen vähennysoikeuden yhteensopivuus EY 90 artiklan kanssa on jo ratkaistu *Siilin* -asiassa. Veron vähennysoikeus ei myöskään ollut arvonlisäverodirektiivin vastainen, koska vä-

hennys ei taloudellisesti kohdistunut arvonlisäveroon vaan oli arvonlisäverojärjestelmästä erillinen ja sen kannalta tekninen autoverolle kannettua arvonlisäveron suuruisen veron oikaisu. Vähennyksen tarkoituksena oli estää veron kertaantuminen autoverolle. Suomen hallituksen mukaan järjestelmä ei ollut yksityistuojia syrjivä vaan neutraali, koska kaikista ajoneuvoista maksettiin kertaalleen autoverolle sama prosentuaalinen osuus veroa joko autoverolain 5 §:ssä tarkoitettuna verona tai varsinaisena arvonlisäverona.

Euroopan yhteisöjen tuomioistuin antoi asiassa tuomionsa 19 päivänä maaliskuuta 2009. Tuomioistuin katsoi tuomion perusteluosassa, että pitäessään voimassa arvonlisäverolain 102 §:n 1 momentin 4 kohdassa säädetyn vähennysoikeuden Suomi rikkoi EY 90 artiklaa, koska määrä, joka tämän säännöksen nojalla kannettiin ei-arvonlisäverovelvollisen yksityishenkilön muusta jäsenvaltiosta tuomasta käytetystä ajoneuvosta, oli korkeampi kuin kansallisella alueella jo rekisteröidyn samanlaisen käytetyn ajoneuvon arvoon sisältyvästä verosta jäljellä oleva määrä. Tuomioistuin katsoi lisäksi, että koska autoverolle kannetulla arvonlisäveron suuruisella verolla ei ollut arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettuja arvonlisäveron keskeisiä ominaispiirteitä ja koska kyseinen vero ei ollut maahantuonnista suoritettavaa arvonlisäveroa, arvonlisäverovelvollisen Suomessa ajoneuvon ensimmäisen rekisteröinnin yhteydessä maksaman arvonlisäveron suuruisen veron johdosta ei voinut syntyä arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettua vähennysoikeutta. Vähennysoikeus ei siten ollut arvonlisäverodirektiivin mukainen. Näin ollen tuomioistuin katsoi, että Suomi ei ole noudattanut EY 90 artiklan ja arvonlisäverodirektiivin mukaisia velvoitteitaan, koska se on sallinut, että autoverolain 5 §:ssä tarkoitettu vero voidaan arvonlisäverolain 102 §:n 1 momentin 4 kohdan mukaisesti vähentää arvonlisäverosta.

Sitä tilannetta varten, että yhteisöjen tuomioistuin katsoisi, että EY 90 artikla on esteenä autoverolain 5 §:ssä tarkoitettua veron kantamiselle ja arvonlisäverolain 102 §:n 1 momentin 4 kohdassa säädetylle vähennysoikeudelle, Suomen hallitus pyysi yhteisöjen

tuomioistuinta rajoittamaan annettavan tuomion ajallisia vaikutuksia siten, että tuomiota sovellettaisiin vain sen antamisen jälkeen tehtyihin verotuksiin. Tuomioistuin hylkäsi pyynnön.

Asiassa C-10/08 annetulla tuomiolla ei ole käytännössä enää vaikutusta niiden ajoneuvojen verotuksiin, joiden veron perusteiden määräytymispäivä on tuomion antamisen jälkeen. Tämä johtuu 19 päivänä maaliskuuta 2009 muuttuneesta verotuskäytännöstä ja toteutetuista lainsäädäntömuutoksista.

Tuomiolla voidaan sitä vastoin katsoa olevan vaikutuksia verotuksiin, joiden perusteiden määräytymispäivä on ollut ennen tuomion antamista. Autoverolain 5 §:ssä tarkoitettua veron vähennysoikeutta arvonlisäverotuksessa ei voida takautuvasti poistaa arvonlisäverovelvollisilta toimijoilta, koska vähennysoikeus on ollut verovelvollisille edullinen. Vähennysoikeuden syrjiväksi todettu vaikutus voidaan sen sijaan poistaa takautuvasti palauttamalla vero ei-arvonlisäverovelvollisille.

Yhteisön oikeudessa vakiintuneen oikeuskäytännön perusteella jäsenvaltiolla on velvollisuus palauttaa verovelvollisille sellainen vero, joka on todettu yhteisön oikeuden vastaiseksi. Edellytys sille, että yhteisöjen tuomioistuimen tuomiota sovelletaan tuomiota edeltäviin tapahtumiin, on se, että verotuksen oikeussuojakeinoja koskevia kansallisia menettelysääntöjä on noudatettu sekä aineellisesti että menettelyllisesti. Koska asiasta ei ole annettu yhteisötason säännöksiä, kunkin jäsenvaltion sisäisessä oikeusjärjestyksessä voidaan määrittää toimivaltaiset viranomaiset tai tuomioistuimet ja antaa menettelysäännöt oikeussuojakeinoista, joilla turvataan yhteisön oikeuteen perustuvat vaatimukset. Tämä koskee sekä veroviranomaisille tehtäviä oikeusvaatimuksia että tuomioistuinten toimivaltaan kuuluvia muutoksenhakumenettelyitä. Nämä menettelysäännöt eivät kuitenkaan saa olla epäedullisempia kuin ne, jotka koskevat samankaltaisia jäsenvaltion sisäiseen oikeuteen perustuvia vaatimuksia (vastaavusperiaate) eivätkä ne saa olla sellaisia, että yhteisön oikeudessa vahvistettujen oikeuksien käyttäminen on käytännössä mahdotonta tai suhteettoman vaikeaa (tehokkusperiaate).

Yhteisöjen tuomioistuin on todennut tehokkusperiaatteen osalta yhteisön oikeuden mukaiseksi sen, että oikeussuojakeinojen käyttämiselle asetetaan kohtuulliset määräajat, joilla edistetään sekä verovelvollisia että viranomaisia suojaavaa oikeusvarmuutta, vaikka määräajan umpeen kuluminen tarkoittaa palautusvaatimuksen vanhentumista ja edun menetystä.

Vastaavusperiaate edellyttää puolestaan, että yhteisön oikeuteen perustuviin vaatimuksiin sovelletaan samoja määräaikoja ja menettelysäännöksiä kuin kansalliseen oikeuteen perustuviin vaatimuksiin, kun kysymys on samasta verosta. Tätä periaatetta ei sitä vastoin tulkita siten, että jäsenvaltion olisi sovellettava kaikkein edullisinta kansallista sääntelyä yhteisön oikeuden vastaisesti kannettuja veroja koskeviin palautusvaatimuksiin. Yhteisön oikeuden mukaista on siten se, että jäsenvaltio ei palauta yhteisön oikeuden vastaisesti kannettuja veroja sen vuoksi, että palautusoikeus on menetetty kysymyksessä olevalle verolle säädettyjen oikeussuojakeinojen määräaikojen päättymisen takia. Sillä, että yhteisöjen tuomioistuin on antanut tuomion kysymyksessä olevan yhteisön oikeussäännön tulkinnasta, ei ole asiassa merkitystä. Palauttamista koskevaan vaatimukseen sovellettava kansallinen vanhentumisaika voi myös alkaa kulua ennen kuin yhteisöoikeuden vastaiseksi todettu vero on lainsäädäntömuutoksilla poistettu. Asiaa koskevia ratkaisuja on annettu muun muassa asioissa 33/76 *Rewe*, 61/79 *Denkavit*, C-90/94 *Haahr Petroleum*, C-114/95 ja C-115/95 *Texaco*, C-261/95 *Palmisani*, C-231/96 *Edis* ja C-260/96 *Spac*.

Euroopan yhteisöjen tuomioistuin on ottanut useassa ratkaisussaan kantaa siihen, mitä voidaan pitää muutoksenhauulle asetettuna kohtuullisena määräaikana. Tuomioistuin on katsonut kohtuulliseksi esimerkiksi kolmen tai neljän vuoden määräajan, joka alkaa kulua riitautetun veron maksupäivästä (esimerkiksi asiat C-228/96 *Aprile II*, C-260/96 *Spac* ja C-88/99 *Roquette Freres SA*).

Lähtökohtaisesti edellä sanottu tarkoittaa sitä, että autoverolle kannetun arvonlisäveron suuruisen veron palautusta on yhteisön oikeuden vastaisena vaadittava niiden menettelysäännösten mukaisesti ja määräaikojen ku-

luessa, jotka on asetettu vastaaville kansallisille verotuksen oikaisu- tai muutoksenhakuvaatimuksille. Autoverolain 5 §:ssä tarkoitettuun arvonlisäveron suuruiseen veroon sovelletaan autoverolain oikeussuojasäännöksiä, joiden mukaan verotusta koskeva oikaisuvaatimus tai valitus on tehtävä kolmen vuoden kuluessa verotuspäätöksen tekemistä seuraavan kalenterivuoden alusta. Ajallisesti verojen palautusvelvollisuus ulottuu siten pääasiassa vuoden 2006 alun jälkeen toimitettuihin verotuksiin.

Yhteisöjen tuomioistuin voi rajoittaa antamansa tuomion ajallisia vaikutuksia siten, ettei tuomiota sovelleta tuomion antamista edeltävään aikaan. Tällöin verovelvolliset menettävät mahdollisuuden vedota tuomioon palautusvaatimustensa tueksi. Tuomioistuin ei hyväksynyt Suomen hallituksen pyyntöä tuomion ajallisten vaikutusten rajoittamisesta tuomion antamisen jälkeiseen aikaan, mikä merkitsee, että tuomiota on sovellettava takautuvasti siinä laajuudessa, jota edellytetään autoverotuksen kansallisissa oikaisu- ja muutoksenhakusäännöksissä.

2 Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen voidaan katsoa linjanneen uudelleen autoveron ja sille kannetun arvonlisäveron suuruisen veron suhdetta asiassa C-10/08 annetussa tuomiossa. Tuomion voidaan katsoa tarkoittavan sitä, että Suomen on palautettava takautuvasti ei-arvonlisäverovelvollisen yksityistuojan muusta jäsenvaltiosta tuomasta käytetystä ajoneuvosta autoverolle suorittama autoverolain 5 §:ssä tarkoitettu vero autoverotuksen oikeussuojakeinoja koskevien säännösten mukaisesti.

Johdonmukaisuuden takia palautus olisi lisäksi myönnettävä niille kysymyksessä olevan veron maksaneille arvonlisäverovelvollisille toimijoille, jotka eivät ole voineet vähentää veroa arvonlisäverotuksessa säädettyjen vähennysrajoitusten takia.

Koska kysymyksessä olevaan veroon sovelletaan autoverolain menettelysäännöksiä, palautus olisi lähtökohtaisesti myönnettävä verovelvollisen vaatimuksesta, joka on tehty autoverolaissa säädettyjen verotuksen oike-

ussuojakeinoja koskevien säännösten mukaisesti. Veroviranomaisten toimivaltaan kuuluvana menettelynä kysymykseen tulisi tällöin oikaisu verovelvollisen hyväksi. Oikaisujen vaatiminen, oikaisupäätösten tekeminen, oikaisupäätösten tiedoksi antaminen verovelvollisille ja palautettavien verojen maksatus olisi tarkoituksenmukaista järjestää hallinnollisesti helposti toteutettavaksi, koska palautuksensaajia on paljon. Kaikkiaan sellaisia vuosina 2006—2009 vahvistettuja autoveropäätöksiä, joiden osalta vero tulee palautettavaksi, arvioidaan olevan noin 53 000. Tämän lisäksi on vireillä autoverolaissa säädetyssä määräajassa tehdyn oikaisuvaatimuksen tai valituksen perusteella lukuisia tapauksia, joissa alkuperäinen verotus on toimitettu ennen vuotta 2006. Tapausten käsittely tavanomaisina veron oikaisuina autoverolain mukaisesti olisi hallinnollisesti raskas toteuttaa.

Verotuksen oikaisu voitaisiin toteuttaa hallinnollisesti joustavasti, jos oikaisu tapahtuisi pääosin viran puolesta tullilaitoksessa sen verotuksen tietojärjestelmiä hyväksi käyttäen. Oikaisupäätösten tiedoksi antaminen verovelvollisille ja oikaisupäätösten mukaisesti palautettavien verojen ja niille suoritettavien korkojen maksatus voitaisiin toteuttaa Verohallinnon toimesta käyttäen hyväksi sille verotusta varten annettuja osoite- ja pankkitilitietoja. Tullilla ei ole tilitietoja käytettävissä ja myös osoitetiedot voivat olla vanhentuneita. Samalla pystyttäisiin hyödyntämään Verohallinnon postitus- ja tietojärjestelmien suorituskykyä massaluonteisissa veronpalautuksissa. Tapausten käsittely pystyttäisiin tällöin toteuttamaan kohtuullisessa ajassa ja kohtuullisin kustannuksin. Hallinnollinen taakka sekä veroviranomaisille että verovelvollisille olisi mahdollisimman vähäinen.

Edellä esitetyn perusteella ehdotetaan, että autoverolain 5 §:ssä tarkoitettua veroa koskevat päätökset oikaistaisiin erillisessä palautusmenettelyssä. Yksityishenkilöiden verotuspäätökset oikaistaisiin viran puolesta pääsääntöisesti massamenettelyssä siten, että tullilaitoksen tekemät veron palautuspäätökset siirrettäisiin Verohallinnolle, joka tulostaisi ja antaisi ne verovelvollisille tiedoksi sekä maksaisi palautettavat verot korkoineen verovelvollisten Verohallinnolle ilmoittamille pankkitileille. Menettely edellyttää, että ve-

roviranomaisten toimivallasta sekä verotusta varten annettujen, pääosin salassa pidettävien tietojen käsittelystä ja luovuttamisesta tulliviranomaisen ja Verohallinnon välillä säädetään laissa.

Samalla ehdotetaan laissa säädettäväksi selvyyden vuoksi siitä, että palautettavan veron määrä voitaisiin käyttää veronkuittaukseen, jos verovelvollisella olisi muita veroja maksamatta. Palautuksia voitaisiin käyttää rajoitetusti ulosottoa- ja maksuvelvoitteisiin, jos aikataulullisesti palautusten maksaminen olisi tästä huolimatta mahdollista vuoden 2009 aikana. Verohallinto maksaa ennakonpalautukset tuloverovelvollisille joulukuussa 2009, eikä näiden maksatus saisi vaarantua.

On mahdollista, että kaikkien yksityishenkilöiden verotuspäätöksiä ei voida oikaista ehdotetulla massamenettelyllä. Tullilaitos tekisi myös nämä oikaisu- ja viranomaisaloitteisesti, mutta hoitaisi oikaisupäätöksen tiedoksi antamisen ja palautettavan veron maksatuksen itse autoverolain oikaisumenettelyä koskevien säännösten mukaisesti.

Jos verotusta ei pystyttäisi oikaisemaan viran puolesta, oikaisu tapahtuisi verovelvollisen tekemästä palautushakemuksesta vastaavalla tavalla. Tämä koskisi lähinnä tilanteita, joissa autoveropäätös koskee arvonlisäverovelvollista elinkeinoharjoittajaa, joka ei ole voinut vähentää autoverolain 5 §:ssä tarkoitettua veroa arvonlisäverotusta koskevien vähennysrajoitusten takia. Tullilaitoksen tietojärjestelmien avulla näitä verovelvollisia ei pystytä yksilöimään toisin kuin ei-arvonlisäverovelvollisia yksityistuojia, jotka ovat ilmoittaneet ajoneuvot verotettaviksi henkilötunnuksillaan.

Niissä tapauksissa, joissa autoverolain 5 §:ssä tarkoitettua veroa on kantanut Ajoneuvohallintokeskus ajoneuvon rakenteen tai käyttötarkoituksen muuttamisen perusteella toimitetun autoverotuksen yhteydessä, se tekisi oikaisupäätöksen ja palauttaisi veron korkoineen viranomaisaloitteisesti.

Nykyistä vastaavalla tavalla veroviranomainen voisi oikaista myös sellaisen autoverolain 5 §:ssä tarkoitettua veroa poistamista tai palauttamista koskevan vaatimuksen, joka on vireillä valituksena hallintotuomioistuimessa. Tämä nopeuttaisi ja keventäisi asian käsittelyä.

Ehdotetulla lailla säädettäisiin palautusmenettelyä niissä tapauksissa, joissa verotusta voidaan oikaista autoverolain mukaan. Lailla ei puututtaisi autoverolaissa säädettyihin oikeussuojakeinoihin. Siten ehdotettu menettely ei koskisi niitä verotuksia, joita koskeva vaatimus on hylätty tuomioistuimen lainvoimaisella päätöksellä tai joissa lailliset muutoksenhakuajat ovat päättäneet.

3 Esityksen vaikutukset

Kokonaisuudessa ehdotetulla menettelyllä saavutettaisiin noin 1,15 miljoonan euron kustannussäästö tavanomaiseen oikaisukäsittelyyn verrattuna.

Ehdotettu menettely myös nopeuttaisi merkittävästi palautusten maksamista, jolloin korkomenot jäisivät jossain määrin tavanomaisesta oikaisumenettelyä vähäisemmiksi ja verovelvolliset saisivat palautuksen käyttöönsä nopeammin.

Ehdotus koskee palautettavia veroja, joita vuosina 2006–2009 tehtyjen autoveropäätösten osalta arvioidaan olevan yhteensä noin 40–50 miljoonaa euroa. Keskimäärin palautettavan veron määrä olisi noin 900 euroa verotettua ajoneuvoa kohden. Lisäksi vielä kesken olevien oikaisujen ja valitusten perusteella palautettavan veron määräksi arvioidaan yhteensä noin 8–10 miljoonaa euroa. Palautettavalle määrälle on suoritettava veron maksupäivästä palautuspäivään korkoa, jonka suuruus tällä hetkellä on 2,5 prosenttia. Korkomenojen arvioidaan olevan noin kolme miljoonaa euroa.

Ehdotetun menettelyn avulla tullilaitoksessa säästyttyisiin noin 30 henkilötyövuoden edellyttämältä manuaalikäsittelyltä. Palautusten suunnitteluun ja toteuttamiseen arvioidaan tarvittavan 1,5–2 henkilötyövuotta. Massapalautusten ulkopuolelle jäävien palautusten käsittelyn arvioidaan edellyttävän 2–3 henkilötyövuoden panoksen tullilaitoksessa. Resurssisäästö olisi siten noin 25 henkilötyövuotta verrattuna malliin, jossa palautukset hoitaisi tullilaitos. Tullilaitoksen keskimääräisellä henkilötyövuoden kustannuksella arvioituna ehdotetulla ratkaisulla säästettäisiin noin 1,25 miljoonaa euroa.

Tietojärjestelmien muutoksista, päätösten tulostamisesta ja postituksesta sekä palautuksen maksatuksista verovelvollisten pankkitileille aiheutuisi Verohallinnolle kustannuksia, joiden määräksi arvioidaan yhteensä 105 000 euroa.

Ajoneuvohallintokeskuksessa palautukset lisääisivät lyhytaikaisesti verotustehtävien hoitamiseen tarvittavaa työmäärää, joka voi-

daan hoitaa sisäisin järjestelyin ilman lisäresurssien tarvetta.

4 Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu valtiovarainministeriössä yhteistyössä Tullihallituksen ja Verohallinnon kanssa. Valmistelun yhteydessä on kuultu Ajoneuvohallintokeskusta.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1 Lakiehdotuksen perustelut

1 §. Tarkoitus. Laissa säädettäisiin autoverotuksen yhteydessä kannetun arvonlisäveron suuruisen veron palautusmenettelystä niissä tapauksissa, joissa verotusta oikaistaan Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen 19 päivänä maaliskuuta 2009 asiassa C-10/08 *komissio vastaan Suomi* antaman tuomion mukaiseksi.

2 §. Soveltamisala. Pykälän 1 momentin nojalla lakia sovellettaisiin niiden ajoneuvojen verotukseen, joiden osalta autoverovelvollinen ei ole voinut vähentää autoverolain 5 §:ssä (266/2003) tarkoitettua, autoverolle kannettua arvonlisäveron suuruista veroa arvonlisäverotuksessaan.

Käytännössä lakia sovellettaisiin pääasiassa ajoneuvojen yksityistuojien verotukseen. Lakia sovellettaisiin Euroopan talousalueelta tuotujen ajoneuvojen lisäksi sen ulkopuolelta tuotuihin ajoneuvoihin yhdenvertaisuuden takia.

Tullilaitoksen toimeenpaneman verotuksen lisäksi lakia sovellettaisiin vastaavasti myös niihin Ajoneuvohallintokeskuksen toimivaltaan kuuluviin verotuksiin, jotka on toimitettu ajoneuvon rakenteen tai käyttötarkoituksen muutoksen perusteella.

Lain soveltaminen kohdistuisi niihin verotuksiin, joita veroviranomainen voi vielä oikaista verovelvollisen hyväksi autoverolain mukaan. Siten se koskisi vuosina 2006—2008 sekä alkuvuonna 2009 verotettuja ajoneuvoja, joiden verotus on vielä muutettavissa säännönmukaisten oikeussuojakeinojen puitteissa. Oikeusvoimavaikutuksen takia lain soveltamisalan ulkopuolelle jäisivät verotukset, joiden osalta autoverolain 5 §:ssä tarkoitettua veroa koskeva valitus on tuomioistuimen päätöksellä lainvoimaisesti hylätty.

Tämä koskisi myös niitä tapauksia, joissa verotus on toimitettu vuoden 2006 alun jälkeen.

Palautusmenettely voisi tulla lisäksi sovellettavaksi niihin ennen vuotta 2006 tehtyihin autoverotuksiin, joiden osalta asian käsittely oikaisuna tai valituksena on vielä kesken veroviranomaisessa tai tuomioistuimessa edellyttäen, että verovelvollinen on ajallaan vaatinut autoverolle suoritettua arvonlisäveron suuruisen veron poistamista tai palauttamista. Jos veroviranomainen oikaisee sellaisen veropäätöksen, jota koskeva valitus on tuomioistuimessa käsiteltävänä, oikaisusta annettaisiin tieto tuomioistuimelle nykyistä vastaavalla tavalla.

Autoverolain muutoksenhakumenettelyä on muutettu 1 päivänä toukokuuta 2008 voimaan tulleella lailla (267/2008) siten, että oikaisuvaatimusmenettely säädettiin pakolliseksi ennen varsinaista muutoksenhakua tuomioistuimeen. Ennen muutoksen voimaantuloa oikaisu päätös katsottiin käytännössä veron määräämistä koskevaksi päätökseksi, jonka tekemisestä alkoi kulua uusi kolmen vuoden muutoksenhaku aika. Siten ennen vuotta 2006 toimitetuissa verotuksissa voi olla vielä jäljellä tapauksia, jotka eivät ole valituksena vireillä, mutta joissa on vielä muutoksenhaku aikaa jäljellä autoverolle kannetun arvonlisäveron suuruisen veron osalta esimerkiksi sen vuoksi, että verovelvollisen vaatimus on oikaisumenettelyssä hylätty. Nämä tapaukset kuuluisivat palautusmenettelyn soveltamisalaan, jos verovelvollinen tekee asiasta uudelleen oikaisuna käsiteltävän valituksen muutoksenhakuosoituksessa mainittuna määräaikana.

Lakia ei sovellettaisi 1 päivänä huhtikuuta 2009 voimaan tulleen autoverolain muutoksen (5/2009) mukaan verotettuihin ajoneu-

voihin, koska muutoksen yhteydessä on luovuttu autoverolle suoritettavan arvonlisäveron suuruisen veron kantamisesta.

Laki ei käytännössä soveltuisi myöskään niihin ajoneuvoihin, jotka ilmoitettiin verotettaviksi vuoden 2009 maaliskuun 19. ja 31. päivän välisenä aikana. Verotuskäytännössä autoverolle kannettava arvonlisäveron suuruinen vero jätettiin kantamatta niissä tapauksissa, joissa ajoneuvon maahantuojana ja autoverovelvollisena oli ei-arvonlisäverovelvollinen yksityishenkilö. Mainittuna aikana veron kantamista arvonlisäverovelvollisilta tuojilta jatkettiin, mutta verovelvollisilla oli oikeus vähentää vero arvonlisäverotuksestaan.

3 §. Palautettava vero. Palautettavan veron määrä olisi autoverotuksen yhteydessä autoverolle kannettu arvonlisäveron suuruinen vero. Pykälässä säädettäisiin selvyiden vuoksi siitä, että veron mahdolliset muutokset autoverolain mukaisissa oikaisu- tai muutoksenhakumenettelyissä otettaisiin huomioon palautusta määrättäessä.

Yleisten veronpalautusta koskevien periaatteiden mukaisesti palautus voitaisiin suorittaa vain sille, joka on verovelvollisena maksanut veron.

Pienin palautettava vero olisi autoverotuksessa yleisesti sovellettu määrä.

4 §. Toimivaltaiset viranomaiset. Pykälän 1 momentin nojalla palautuspäätöksen tekisi tulliviranomainen niissä tapauksissa, joissa se on maksuunpannut veron. Ehdotetun menettelyn mukaisesti Verohallinto tulostaisi tulliviranomaisen sille tiedostona siirtämät päätökset ja antaisi ne tiedoksi verovelvollisille. Tiedoksiantoa koskevaan menettelyyn sovellettaisiin verotusmenettelystä annetun lain (1558/1995) säännöksiä. Verohallinto myös maksaisi palautettavan veron korkoineen verovelvollisille soveltaen veronkantolain (609/2005) säännöksiä. Verohallinto voisi maksaa palautuksen vain verovelvollisen pankkitilille. Jos Verohallinnolla ei ole pankkitilitietoa tai se on vanhentunut, palautus siirtyisi takaisin tullilaitoksen hoidettavaksi, joka selvittäisi tilitiedot tai maksaisi palautuksen maksuosoituksena verovelvolliselle. Tämä yksinkertaistaisi palautusten massaluonteista maksatusta Verohallinnossa.

Viittaus veronkantolakiin tarkoittaisi sitä, että palautus olisi maksettava viipymättä sen jälkeen, kun oikeus palautuksen saantiin on ratkaistu ja veronkuittaukset on tehty. Veron kuittauksesta säädettäisiin erikseen 8 §:ssä.

Pykälän 2 momentin mukaan 1 momentissa säädetty menettely ei olisi pakollinen, vaan tulliviranomainen voisi itse huolehtia palautuspäätöksen tiedoksi antamisesta ja palautuksen maksamisesta verovelvolliselle. Tämä voisi koskea esimerkiksi tilannetta, jossa vero palautetaan 6 §:n mukaisesti hakemuksesta verovelvolliselle.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin Ajoneuvohallintokeskuksen toimivallasta niissä tapauksissa, joissa palautettavan veron on kantanut Ajoneuvohallintokeskus. Tämä koskisi esimerkiksi ajoneuvoon tehtyjen muutosten takia toimitetun autoverotuksen yhteydessä kannettua veroa.

5 §. Palautus viran puolesta. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin, että palautuspäätös tehtäisiin viran puolesta yksityishenkilölle. Tällä tarkoitettaisiin ei-arvonlisäverovelvollista yksityishenkilöä. Viran puolesta tehtävä palautus on tarkoitettu mahdollisimman nopeaksi ja joustavaksi menettelyksi, joten verovelvollista ei kuulataisi palautuspäätöstä tehtäessä. Verovelvollisella olisi käytettävissään autoverolain mukaiset oikeussuojakeinot, jos verovelvollinen ei tyytyisi viran puolesta tehtyyn palautuspäätökseen.

Verovelvolliselle, joka on myös arvonlisäverovelvollinen, mutta joka ei ole voinut vähentää autoverolle suoritettua veroa arvonlisäveroa koskevien säännösten nojalla, vero palautettaisiin hakemuksesta 6 §:n mukaisesti.

Pykälän 2 momentin mukaan viran puolesta tehtävän palautuspäätöksen kanssa samanaikaisesti vireillä olevaan autoverolle kannettua arvonlisäveron suuruista veroa koskevaan oikaisuun käsiteltävään asiaan ei annettaisi erillistä päätöstä. Tämä koskisi kaikkia autoverolain nojalla oikaisuun käsiteltäviä asioita, joita ovat viran puolesta tehtävä oikaisu, verovelvollisen hyväksi oikaisuvaatimuksen tai valituksen perusteella tehtävä oikaisu ja oikaisuvaatimusmenettelyyn perustuva oikaisu. Lisäksi se koskisi niitä tapauksia, joissa tuomioistuin on valitukseen antamansa ratkaisun perusteella palauttanut asian veroviranomai-

sen uudelleen käsiteltäväksi, koska käytännössä myös nämä asiat käsitellään verotuksen oikaisuna.

6 §. Palautuksen hakeminen. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin veron palautusta koskevasta hakemusmenettelystä niissä tapauksissa, joissa palautuspäätöstä ei voida tehdä viran puolesta. Tämä koskisi lähinnä niitä tapauksia, joissa autoverovelvollinen elinkeinonharjoittaja on hankkinut ajoneuvon arvonlisäverotuksessa vähennyskeltottomaan käyttöön. Hakemukselle säädettäisiin määräaika. Niissä tapauksissa, joissa autoverolain mukainen verotuksen muutoksenhaku aika ulottuu määräaika pidemmälle, palautushakemuksen voisi vielä tehdä säädettyä muutoksenhakuajana.

Pykälän 2 momentin mukaan hakemus olisi toimitettava 4 §:ssä tarkoitettulle autoverotuksen toimittaneelle viranomaiselle. Hakemus olisi tehtävä kirjallisesti. Siinä ilmoitettavista tiedoista annettaisiin myöhemmin tarkempia ohjeita. Hakemuksen tueksi verovelvolliselta voitaisiin pyytää selvitystä esimerkiksi siitä, ettei verovelvollinen ole vähentänyt autoverolle kannettua arvonlisäveron suuruista veroa arvonlisäverotuksessaan.

Pykälän 3 momentin mukaan hakijan tekemään oikaisuvaatimukseen ei annettaisi erillistä päätöstä vaan se käsiteltäisiin palautushakemuksena.

7 §. Palautettavalle verolle maksettava korko. Palautettavalle verolle maksettaisiin korkoa siten kuin autoverolaissa ja siihen sisältyvän viittauksen perusteella veronkantolaissa säädetään korosta oikaisun tai muutoksenhaun perusteella takaisin maksettavalle verolle. Korko laskettaisiin veron maksupäivästä takaisinmaksupäivään.

8 §. Veronkuittaus. Palautettava vero voitaisiin käyttää veronkuittaukseen, jos verovelvollisella on muita veroja maksamatta. Tullilaitos, Ajoneuvohallintokeskus ja Verohallinto voisivat käyttää palautuksen omien tulli-, vero- tai muiden saataviensa kuittaukseen. Kuittaukseen sovellettaisiin, mitä veronkantolaissa säädetään. Veronkantolain kuittaukseen koskevat säännökset eivät kuitenkaan kaikilta osin käytännössä sovellu tulliviranomaisen ja Ajoneuvohallintokeskuksen suorittamiin kuittauksiin. Veronkantolain 28 §:n mukainen kuittauspäivä on se päivä,

jona veronkantoviranomainen saa tiedon palautuksesta. Tarkoitus on, että tulliviranomaisen ja Ajoneuvohallintokeskuksen suorittamassa kuittauksessa kuittauspäiväksi katsotaisiin palautuspäätöksen päivämäärä. Veronjäämien kuittausjärjestystä koskeva veronkantolain 27 § ei myöskään sovellu tullin kuittaukseen, jonka kuittausjärjestys määräytyisi tullilain 30 a §:n mukaan.

Veronkantolain 30 §:n mukaan veronkantoviranomainen ilmoittaa toimitetusta kuittauksesta verovelvolliselle. Tarkoitus on, että tulliviranomainen ja Ajoneuvohallintokeskus ilmoittaisivat omista kuittauksistaan Verohallinnon ilmoittaessa palautuksen saajille omistaan.

Veronkuittaukseen sovellettaisiin veronkantolain mukaisia oikeussuojakeinoja. Kuittausta koskevassa muutoksenhaussa palautuksen saajan tulisi tehdä oikaisuvaatimus kuittauksen suorittaneelle veroviranomaiselle.

9 §. Tietojen luovuttaminen toimivaltaisten viranomaisten välillä. Ehdotettu joustava palautusmenettely perustuu siihen, että viranomaiset voisivat antaa toisilleen palauttamisessa tarpeellisia tietoja. Pykälän 1 momentin nojalla palautuspäätöksen tehnyt tulliviranomainen voisi antaa Verohallinnolle verotustietoja tässä laissa Verohallinnolle säädettyjen tehtävien suorittamiseksi, vaikka kysymyksessä katsottaisiin olevan salassa pidettävistä tiedoista. Tämä koskisi esimerkiksi palautuspäätöksiä ja palautuksen saajien yksilöintitietoja.

Vastuu palautuksista olisi viime kädessä tullilaitoksella. Tullilaitoksen tulisi myös voida päivittää verotusjärjestelmänsä ajantasaiseksi siltä osin, kuin palautuksia on maksettu. Tämä on tarpeen myös palautuspäätöksistä mahdollisesti myöhemmin tehtävien oikaisu- ja muutoksenhakuvaatimusten takia. Tämän takia pykälän 2 momentissa säädettäisiin, että tulliviranomaisella olisi vastaavasti oikeus saada Verohallinnolta takaisin tiedot niistä palautuspäätöksistä, joiden tiedoksianto ja maksatus ovat toteutuneet esityksessä ehdotetulla tavalla. Lisäksi tulliviranomaisella tulisi olla oikeus saada tietoja myös niistä palautuspäätöksistä ja palautuksen saajien yksilöinti- ja yhteystiedoista, joiden osalta päätösten tiedoksianto tai palau-

tuksen maksatus ei ole onnistunut. Tullilaitos hoitaisi päätöksen tiedoksi antamisen ja palautuksen maksamisen näissä tapauksissa itse. Tiedonsaantioikeus koskisi myös Verohallinnon tekemiä veronkuittauksia.

Pykälän 3 momentissa määriteltäisiin yksilöinti- ja yhteystiedoiksi palautuksen saajan nimi, henkilö- tai yhteisötunnus ja osoite. Verohallinnon luovuttamien tietojen osalta kysymykseen voisi tulla myös verovelvollisen ilmoittaman pankkitilin numero.

Tarkoitus on, että tiedot viranomaisten välillä luovutettaisiin asiakirja- tai tiedosto- muodossa.

Koska Ajoneuvohallintokeskus hoitaisi palautuksen maksatukset itse, pykälässä ei ole tarpeen säätää sen osalta tietojen luovuttamisesta tai tiedonsaantioikeudesta.

10 §. Tietojen käyttö ja käsittely Verohallinnossa. Pykälään sisältyvän viittaussäännöksen mukaisesti Verohallinto voisi käyttää hyväkseen ja käsitellä sille esimerkiksi verovelvollisen tuloverotusta varten annettuja osoite- ja pankkitilitietoja tässä laissa sille säädettyjen tehtävien suorittamiseksi, vaikka kysymyksessä on verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetussa laissa (1346/1999) salassa pidettäväksi säädettyistä tiedoista. Päätösten tulostamisessa ja postituksessa sekä palautusten maksatuksessa käytettäisiin Verohallinnon asiakasrekisterin osoite- ja pankkitilitietoja sekä tulliviranomaisen välittämiä verovelvollisten henkilötunnuksia.

11 §. Muutoksenhaku. Palautuspäätöksen oikaisuun ja palautuspäätöksestä tehtävään muutoksenhakuun sovellettaisiin autoverolain säännöksiä. Päätös olisi oikaistavissa verovelvollisen hyväksi viran puolesta esimerkiksi, jos palautusta maksettaisiin sattuneen virheen takia liian vähän. Autoverolain 69 §:n mukaan päätökseen haettaisiin muutosta päätöksen tehneeltä viranomaiselta kirjallisella oikaisuvaatimuksella, joka on tehtävä kolmen vuoden kuluessa veron palauttamista seuraavan kalenterivuoden alusta. Oikaisuvaatimus olisi osoitettava ja toimitettava päätöksen tehneelle viranomaiselle, joka siis olisi näissä tapauksissa joko tullilaitos tai Ajoneuvohallintokeskus, ei sen sijaan Verohallinto. Oikaisuvaatimuksen johdosta tehtyyn päätökseen voisi hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen autoverolain 70 §:n mukaan.

2 Voimaantulo

Tavoitteena on, että palautukset maksettaisiin verovelvollisille vuoden 2009 aikana. Koska lain täytäntöönpanolle on varattava aikaa, laki on suunniteltu tulemaan voimaan mahdollisimman pian, kuitenkin viimeistään alkusyksyllä 2009.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

autoverolle kannetun arvonlisäveron suuruisen veron palauttamisesta eräissä tapauksissa

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Tarkoitus

Tässä laissa säädetään autoverotuksen yhteydessä kannetun arvonlisäveron suuruisen veron palautusmenettelystä niissä tapauksissa, joissa verotusta oikaistaan Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-10/08 antaman tuomion mukaiseksi.

2 §

Soveltamisala

Lakia sovelletaan niiden ajoneuvojen verotukseen, joiden osalta autoverolaissa (1482/1994) tarkoitettu verovelvollinen ei ole voinut vähentää autoverolain 5 §:ssä (266/2003) tarkoitettua, autoverolle kannettua arvonlisäveron suuruista veroa arvonlisäverotuksessaan.

Lakia sovelletaan niihin ajoneuvojen verotukseen, joita voidaan autoverolain mukaan oikaista.

3 §

Palautettava vero

Autoverovelvolliselle palautetaan 2 §:n 1 momentissa tarkoitettu vero. Jos veron määrää on oikaisun tai valituksen perusteella muutettu, veroa palautetaan oikaisu- tai valituspäätöksen mukaan kannettu määrä.

Veroa ei palauteta, jos sen määrä on alle viisi euroa.

4 §

Toimivaltaiset viranomaiset

Päätöksen ajoneuvon ensimmäisen rekisteröinnin tai käyttöönoton perusteella toimitetun autoverotuksen yhteydessä kannetun veron palauttamisesta tekee tulliviranomainen. Verohallinto antaa palautusta koskevan päätöksen tiedoksi verovelvolliselle siten kuin verotusmenettelystä annetussa laissa (1558/1995) säädetään. Verohallinto maksaa palautuksen verovelvollisen ilmoittamalle pankkitilille siten kuin veronkantolaissa (609/2005) säädetään. Jos verovelvollinen ei ole ilmoittanut pankkitilitietoa Verohallinnolle, tulliviranomainen huolehtii palautuksen maksamisesta.

Tulliviranomainen voi myös itse huolehtia päätöksen antamisesta tiedoksi verovelvolliselle ja palautettavan veron maksamisesta siten kuin autoverolaissa säädetään.

Päätöksen ajoneuvon rakenteen, käyttötarkoituksen tai omistuksen muutoksen perusteella toimitetun autoverotuksen yhteydessä kannetun veron palauttamisesta tekee Ajoneuvohallintokeskus, joka huolehtii myös päätöksen antamisesta verovelvolliselle tiedoksi ja palautettavan veron maksamisesta siten kuin autoverolaissa säädetään.

5 §

Palautus viran puolesta

Yksityishenkilölle voidaan palauttaa tässä laissa tarkoitettu vero viran puolesta verovelvollista kuulematta.

Jos 1 momentissa tarkoitettu asia on samaan aikaan vireillä autoverolaissa tarkoitettuna oikaisuna, siihen ei anneta erillistä oikaisupäätöstä.

6 §

Palautuksen hakeminen

Verovelvollinen, jolle ei ole palautettu veroa 5 §:n mukaisesti, voi hakea veron palauttamista.

Palautushakemus on tehtävä viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2010, tai autoverolaissa säädettyinä muutoksenhakuajankautana tätä myöhemminkin. Hakemus on tehtävä kirjallisesti. Se on toimitettava autoverotuksen toimittaneelle viranomaiselle ja siinä on esitettävä hakemuksen tueksi tarvittavat tiedot.

Jos verovelvollinen on tehnyt tai tekee tämän lain mukaisessa asiassa autoverolain mukaisen oikaisuvaatimuksen, oikaisuvaatimus käsitellään palautushakemuksena. Oikaisuvaatimukseen ei anneta erillistä päätöstä.

7 §

Palautettavalle verolle maksettava korko

Palautettavalle verolle maksettavaan korkoon sovelletaan, mitä autoverolaissa säädetään oikaisun tai muutoksenhaun perusteella takaisin maksettavalle verolle maksettavasta korosta.

8 §

Veronkuittaus

Palautettava vero voidaan käyttää veronkuittaukseen. Jos veronkuittauksen toimittaa tulliviranomainen tai Ajoneuvohallintokeskus, veronkuittauspäivä on se päivä, jolloin palautuspäätös tehdään. Tullin kuittausjärjestykseen sovelletaan tullilain (1466/1994) 30 a §:ää.

Muilta osin veronkuittaukseen sovelletaan, mitä veronkantolain 6 luvussa säädetään veronkuittauksesta.

9 §

Tietojen luovuttaminen toimivaltaisten viranomaisten välillä

Tulliviranomainen voi salassapitosäännösten estämättä antaa Verohallinnolle välttämättömiä verotustietoja sekä palautuksen saajien yksilöinti- ja yhteystietoja tässä laissa säädettyjen tehtävien suorittamista varten.

Tulliviranomaisella on salassapitosäännösten ja muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä oikeus saada vastaavasti Verohallinnolta välttämättömiä tietoja maksetuista ja maksamatta jääneistä palautuksista sekä palautuksen saajien yksilöinti- ja yhteystiedoista tässä laissa säädettyjen tehtävien suorittamista ja palautusten oikeellisuuden valvontaa varten.

Yksilöinti- ja yhteystietoina voidaan antaa nimi, henkilö- tai yhteisötunnus, osoite ja Verohallinnolle ilmoitettu pankkitili.

10 §

Tietojen käyttö ja käsittely Verohallinnossa

Verohallinnon oikeudesta käyttää ja käsitellä tietoja sille säädettyjen tehtävien suorittamiseksi säädetään verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain (1346/1999) 10 §:ssä.

11 §

Muutoksenhaku

Tämän lain nojalla annettuun palautuspäätökseen sovelletaan, mitä autoverolaissa säädetään oikaisusta ja muutoksenhausta.

12 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____ kuuta 20 .

Helsingissä 12 päivänä kesäkuuta 2009

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Valtiovarainministeri *Jyrki Katainen*